רוכבי גמלים. מנריהם מתמממים בנשר הגמל ומוליחים זרע: כולם רשעים. כדאמר: כולם צדיקים. שדרים בסכנה ולבם לשמים שבמים: דמכף. לשון אוקף של תמור. אם יש לו אוקף האבר אינו מתמתם שהעוך קשה הוא ואם אין לו אוקף מתמתם בנשר התמור אבל דרך גמלים לרכוב בלא אוכף אלא במרדעת ומתמתם: דמטרטין. ירך מכאן וירך מכאן ואברו מתמתם: דלא מטרטין. רוכבכלאשה: מטרטין. לשון מחאים כדאמרי' במגמות (דף פז:) ומי טורטני יכנים: אפרקיד. פניו למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה אבר מוך שיגמו ויתגלה ועוד שדיו מונחות לו על אברו ומתמתם: מצלי. מוטה מעט על לדו: כי מצלי נמי אסור. אמ"כ יוסב לו שוכב כולו על לדו: **מתני'** אחד לו ואחד לה. לקנח לאחר תשמיש: לתקן את הבית. כלומר לבדוק לפני תשמיש ולהכין עצמה לבעלה. וה"ה לכל הנשים כדתנן בפ"ק (לעיל יח.) ובשעה שהיא שוכבת לשמש אם ביאה והא דתנן בטעות כדמפרש בפ"ק (יב:) בטעות עד שנדקה בו לפני תשמיש זה אין נדקה בו לפני תשמיש אחר: נמצא דם על שלו. ואפילו לאחר זמן שעשה לאחר בעילה זמן ארוך קודם קינוח ביתוב שהיה דם בשעת תשמיש: טמאים. שהיסה טומאת שבעה כדין בועל נדה כדכתיב (ויקרא טו:) ותהי נדתה עליו: *אותיות. מיד לאחר בעילה: לאחר זמן. לאחר אותיות טמאים הספק שהיסה שבעה ימים ומיהו טומאת ספק הוא לטלות אבל לא לשרוף: את פניה. פניה שלמעה: ואח"כ. כלומר שהתה יותר מכשיעור הזה אחר אחר הוא זה: מטמאות מעת לעת. טהרות ואדם במגע טומאת ערב ומדרבנן כדין מעת לעת דאמר בפ"ק (ו.) ומה היא מטמאה משכבה ומושבה וכיון דעושה משכב ומושב לטמא אדם כל שכן דהיא עצמה מטמאה אדם: ואינה מטמאה את בועלה. טומאת שבעה ימים: ר"ע אומר אף מטמאה את בועלה. ר"ע לטעמיה דאמר כל מעת לעת מטמאה את בועלה מספק טומאת שבעה בפ"ק (לעיל ו.): **גמ'** מאכולת. פיגה. ואמאי נמאלן ולא לשרוף תרומה ולהתחייב בקרבן ולא להיו ספק לחלות תרומה ולהביא אשם תלוי ולא חטאת דדלמא דם מאכולת הוא שהיה בתוחו מקום בשאה וכשנעבל נדבק בו: בדוק. ולולי אין שם מאכולת ודם ולא מגופה אמרינ: דחוק הוא. שאין מאכולת יכולה לינקם שם: רצופה. מעוכה על העד לחוק מן הדם קצת. לליגשא דבדוק מין דקיק להו לרבנן דאין שם מאכולת ולא דם מגופה הוא שהרי העד היה בדוק לה קודם הקינוח ומאכולת *) (מעלמא הוא התם בעד שהיא רצופה) ולגישא דדחוק איכא לספוקי שמא הא דם ממאכולת ומתוך שדחוק הוא מעכה הדם בשעת תשמיש: דלמחר מצאה עליה דם. על הירך: טמאה נדה. טומאה ודאית דכיון דהעד בדוק לה שלא היה בו דם קודם בדיקה ולא מגופה אמאי על העד ומשם הוטמא בירכה ולא אמרינ דלמא מעלמא אתא על ירכה וספק טומאה היא: ולמחר מצאה עליו דם. על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה היה. להכי לא נקט הכא שמטא בירכה דא"כ הוו להו תרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטמא על ירכה ואפילו אם"ל מן העד אתא דלמא כיון דאיכ בדוק מקמי הכי הוה: משום נדה. טומאה ודאית דכיון דחזקה דמיס שם לא מספקינן במקמי הכי: משום כתם. כלומר טומאת ספק ותולין שלריכה

*) פ"ש לאחר בעילה אתאי על אתרא

[קרוטין סב: (פ"ס)]

[כגון מאחים שמקבל אחד מכאן ומקבל אחר מכאן]

[לעיל כי:]

[לקנח מב שבעות יח. כריתות יח:]

[גי' הסדרה אחרתאים פ"ם וכתב שם דלשון זוי הוא ופי' פרש"י ביומא ד: ובכריתות יח: לחוטים מיד בלשון זוי ויתכן לומר דמתוה סמרוך ומחוטו של רש"י נטוים פ"ם פ"ם חוס' כ"ק פג. ד"ה לשון פ"ם]

[לשון יין הוא ק מרש"י בריש יומא ו. ד"ה ממלון]

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה ומתו וכו' שאין דם ר"ב מין ל"ם מתאה כמם:

מוסף רש"י

ליט אמאן דבני אפרקיד. שמא יתקשה אברו בתוך שמנו ונלאה לרגיס והוא דרך נגלי (ברכות יב:).

פרקיד. שוכב על גבו ופניו למעלה (שם).

מגנא. ליטן (שם).

כי מצלי. כשהוא מוטה על לדו מעט (שם).

לענין ק"ש כי מצלי אסור. שמילו מגלי נמי אסור, שמקבל עליו מלכות שמים דרך שררה וגאוה (שם).

בשני עדים. שני מדיחים לקנח (כריתות יח:).

אחד לו. שמקנח בו בעצמו (לעיל ה.).

נמצא על שלו. דם על המעה שקנח בה אחר תשמיש, שטמאין. שמיסה טומאת שבעה, היא משום דדם והוא משום טומאת מה, דהלולי דאמה דם קודם בעילה לא נשמא בעילה בשמש, וחייביו. שמיסה בקרבן (שבועות יח.) ולולי בעצמו תשמיש היה (המשך למטה בעמ' זה)

[לעיל ד:]

[ויקרא טו:]

[לעיל ו.]

[ברכות יב:]

[לעיל ו.]

[לעיל ו.]

[לעיל ו.